

Contoirholdet. Efter hvad den ærede Ordfører imidlertid udtalte, nærer jeg ingen Tvivl om, at det skal lykkes ved en gjentagen Forhandling i det Hele taget at komme til Overenskomst med Udvalget.

Ordføreren: Seg kan være enig i de Betragtninger, den ærede Minister gjorde gjældende om, at Indberetningerne kun ere tildeels veiledende, og at det ikke lod sig gøre uden Kritik at følge dem heelt igennem. Seg har nu i den Række af Aar — 7 Aar eller hvorlænge det nu er — siden de juridiske Embedsmænd kom paa fast Gage, havt Cæde i de Udvalg, der have behandlet Spørgsmaalene om den Contoirholdsgodtgørelse, der skal ydes vedkommende Embedsmænd, og derigjennem har jeg faaet den Erfaring, hvad forresten den kunde Fornuft selv maa sige er rigtig, at der naturligviis maa gives et større eller mindre Contoirholdsvederlag, alt efter som der i Embedet sidder en ung, kraftig Mand, eller en ældre, svagelig Mand. En ældre svagelig Mand maa have en større Medhjælp end en arbejdsfær Mand, en Mand i sin bedste Alder, og derfor man derfor vil holde sig til selve Indberetningen uden Kritik, vil man komme til en stor Ulighed ved Bestemmelsen af Contoirholdsvederlaget. Vi have noksom seet, hvilken Forfjæl der i saa Henseende kan være, og det er dog ikke det, man skulde stræbe hen til, at Embedsmændene fik et saa rigeligt Contoirhold, at de slet ikke behøvede selv at arbejde med. Det kan ikke være Regjeringens eller Rigsdagens Mening at ville stræbe derhen til, og derfor er det nødvendigt at undersøge Indberetningerne fra vedkommende Embedsmænd heelt igennem en skarp Kritik, for at kunne tage andre Sammenligningspunkter med, og derved see, hvorvidt saadanne øieblikkelige personlige Forhold ikke maatte mere eller mindre komme i Betragtning.

Finansministeren: Den ærede Ordfører har uden Tvivl Ret i, at der maa finde Kritik Sted, men en saadan har ogsaa fundet Sted, idet man har ladet Overtoldinspectøren, der maa anses for at være den, der har meest Kjendskab til vedkommende Embedsmænd,

gjennemgaae Indberetningerne og sige sin Mening om, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde kunde finde nogen Nedsættelse Sted eller ikke. Altsaa, Kritik er udøvet fra Regjeringens Side ogsaa over de aarlige Indberetninger og udøvet af den Mand, der maa siges at have det nøieste Kjendskab baade til de personlige og til de locale Forhold.

Sindenburg: Seg troer, at den Bemærkning, som blev gjort af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) om Forfjællen mellem de juridiske Fuldmægtige og de Fuldmægtige, hvorom der her er Tale, er fuldstændig begrundet. Smod dette har den ærede Ordfører gjort den Indvending, at der her ikke er Spørgsmaal om umiddelbart at dømme mellem disse Mænd, men derimod om at komme til en Overbeviisning om, hvilket Beløb man var nødt til at give Embedsmanden, for at han med dette Beløb kunde betale sin Assistance; men det forekommer mig, at derved afføres ikke den Betragtning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds gjorde gjældende, thi de juridiske Forretninger ere af den Natur, at den juridiske Fuldmægtig gennem sin Stilling paa Contoiret har en ganske anden og langt betydeligere Aldgang til privat Fortjænefte, end der nogensinde vil kunne være Tale om med Hensyn til de Fuldmægtige, hvorom det her gjælder, hvorfor det er klart, at den juridiske Embedsmand har det i sin Magt og har Aldgang til at faae Forretningerne besørgede langt billigere, end Toldebedsmanden kan, idet den juridiske Embedsmand kan saa at sige som en Deel af Betalingen lyde Fuldmægtigen Aldgang til disse private Forretninger. Det er i den Grad sandt, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds bemærkede, at jeg veed, at det har fundet Sted, at en juridisk Embedsmand har havt Fuldmægtigen for Intet, idet denne nemlig ved de private Forretninger kunde erhverve saa Meget, at han kunde være tjent med at arbejde paa Contoiret for Intet, fordi han havde Aldgang til disse Forretninger; men naar dette er Tilfældet, saa er det klart, at det ikke er ganske heldigt at benytte Fuldmægtigstillingen hos